

kelte Købstadkommune, særlig inden for de store Byer som Kjøbenhavn, hele denne Revolution af Ejendomsværdierne, som en fuldstændig og pludselig Omligning af disse Skatteværdier medfører. Vi mene nemlig, at Ejendommene i Kjøbenhavn ere saaledes stillede, at Bygningsafgiften i og for sig ikke trykker dem særligt. Vi mene, at det er en Fejl, at disse Bygningsafgifter svares til Staten, vi mene, at de hellere burde svares til Kommunerne, og vi mene ogsaa, at det maatte overlades til Kommunerne i Tidens Løb at indføre de nærmere Forandringer mellem Ejendommene indbyrdes, som kunde være ønskelige og hensigtsmæssige, noget, som Kommunalbestyrelsen selvfølgelig langt lettere, langt bedre og langt retfærdigere vil kunne træffe Bestemmelse om end Rigsdagen her. Og vi ønske fremfor alt ingen Indkomstkildeskat. Vi ønske en Formue- og Indkomstskat, og vi ønske Indkomstskat med stigende Skala.

Og det, som vor Længsel nu staar efter, er efter saa snart som muligt at komme til at forhandle i Fællesudvalg med Landstinget. Vi have ønsket i de sidste fire Rigsdagssamlinger at naa til en saadan Forhandling, men Landstinget er stadig veget tilbage derfor. Landstinget har stadig stillet sig saaledes, at det hindrede os i at komme til at forhandle i Fællesudvalg. Nu synes der at være grundet Haab om, at vi i denne Rigsdagssamling ville kunne naa til en saadan Forhandling, og vi gaa til denne Forhandling med Glæde og Fortrøstning, baade fordi vi have ønsket den saa længe, og fordi vi saa længe have troet og haabet, at en saadan Forhandling skulde føre til et godt Resultat. Men vi gaa i ganske særlig Grad til den med Fortrøstning, fordi vi tro, at naar vi komme i Fællesudvalg, komme vi endelig til direkte at forhandle med Landstinget. Der ere vi endelig fri for det ærede Ministeriums Medvirken. Fællesudvalget kan, om det vil, holde sig udelukkende inden for sin egen Ramme, og det tillægger jeg en meget stor Betydning, anser det for en meget stor Fordel efter hele den Stilling, som det ærede Ministerium hidtil har indtaget i hele denne Skattesag. Det vil jo erindres, at Skattekommissionen arbejdede i det samme Spor, hvori der tidligere var forhandlet. Forholdet er det, at Principet i Reedtz-Thotts Indkomstskat i det væsentlige var accepteret af begge Ting. Skattekommissionen har arbejdet i det samme Spor, ganske vist udvidet og forbedret Forslagene, men dog arbejdet i det

samme Spor. Formueskatten var accepteret ogsaa af Landstinget, for saa vidt Obligationsformuen angik. Skattekommissionen har arbejdet paa at finde en Form for Formueskatten, som kunde gøre den acceptabel, ogsaa for saa vidt andre Formuegenstande angik. Og vi have troet, at vi have fundet en saadan Form, takket være det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), som i Fjor paa Samlingens Slutning fremsatte Planen til en saadan Ændring, som med nogen Forandring blev accepteret af Skattekommissionen. Vi havde al Grund til at tro og haabe, at naar vi gik videre paa denne Bane, vilde det ikke være saa vanskeligt at naa til et Resultat. Der var ganske vist et Punkt, hvor der havde været stor og grundig Uenighed, afgørende Meningsforskel tidligere mellem de to Ting, det var Spørgsmaalet om Sammenkoblingen mellem de direkte og indirekte Skatters Reform. Men Tiden har jo her fuldt ud givet os Ret. Tiden har vist, at den Hindring, som Landstinget sidste Foraar fandt for Skattereformens Fremme derved, at Sammenkoblingen sprængtes, har man ikke fundet længere at være til Stede, og vi gik ud fra i Skattekommissionen, at naar vi til de to tidligere Reedtz-Thottske Forslag i forandret Skikkelse føjede Forslag om en Omordning af de kommunale Skatter, som vi vidste, at man fra mange Sider i høj Grad ønskede, og vi dertil føjede Forslag om en Tiendeafløsning, som vi ligeledes vidste, at man fra mange Sider, ogsaa i det høje Landsting, ønskede, vilde alt dette tilsammen gøre, at vi hurtigt vilde komme til en frugtbar og resultatbringende Forhandling med Landstinget.

I afvigte Sommer lød der til os alle her i Landet fra et meget højt Sted en indtrængende Formaning til Enighed og Fred. Vi i Skattekommissionen lagde os denne Formaning paa Sinde. Vi søgte at naa til Enighed og Fred, og ved gensidig Imødekommen lykkedes det ogsaa os i Skattekommissionen at finde mellem begge Venstregrupper og Højres Gruppe en Basis for Enighed og Fred, der har vist sig at strække sig ikke blot til dette Ting, men ogsaa langt ind i Landstinget, saa langt ind i Landstinget, at hvis det ærede Ministerium havde kunnet bekvemme sig til at holde sig neutralt og passivt, havde kunnet bekvemme sig til at undlade at anvende sine egne Stemmer i Landstinget og havde kunnet bekvemme sig til at undlade at fremsætte sine egne Forslag, dem, Landstinget jo nu i Hovedsagen har kasseret, er